

УДК 821.161.2.09:81'373:323.15

DOI <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2025/10/3>**Богдан БУРИГІН***асистент кафедри філології та мовної комунікації, Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», просп. Д. Яворницького, 19, м. Дніпро, Україна, 49005***ORCID:** 0009-0002-6533-9219*Buryhin.B.Vo@nmu.one*

Бібліографічний опис статті: Бурігін, Б. (2025). Вираження національної ідентичності через семантичні образи в українському літературному дискурсі періоду гібридної війни. *Folia Philologica*, 10, 28–34, doi: <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2025/10/3>

ВИРАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЧЕРЕЗ СЕМАНТИЧНІ ОБРАЗИ В УКРАЇНСЬКОМУ ЛІТЕРАТУРНОМУ ДИСКУРСІ ПЕРІОДУ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ

У статті розглянуто особливості вираження національної ідентичності в українському літературному дискурсі періоду гібридної війни. Проаналізовано, як сучасні художні тексти акумулюють у собі комплекс семантичних образів, що відображають досвід опору, травматичну пам'ять, емоційні стани спільноти та процес внутрішньої консолідації українського суспільства в умовах постійної загрози. Наголошено, що мовні образи, символи, алюзії та метафоричні структури виконують роль маркерів національної суб'єктності, адже дозволяють поєднувати індивідуальні переживання із ширшими культурними й історичними смислами. Література постає як простір формування спільної ідентичності через актуалізацію глибинних культурних кодів, переосмислення воєнного досвіду та відтворення ключових цінностей, які визначають українську спільноту в сучасних реаліях. Такий підхід дає змогу простежити, як у художніх текстах формуються наративи стійкості, гідності, солідарності та самоусвідомлення, що посилюються в умовах війни та постійного інформаційного тиску. Особливу увагу приділено тому, як автори поєднують особистісний досвід із колективними смислами, створюючи багатовимірний образ України, що веде боротьбу за збереження свого культурного, мовного й історичного простору. Виокремлено значення метафоричних моделей, концептів історичної пам'яті та мовних практик, через які відтворюється національний характер і конструюється наратив неперервності культурної традиції. У роботі підкреслено, що український літературний дискурс у період гібридної війни набуває функції культурного опору, а семантичні образи стають дієвим інструментом підтримки ідентичності, формування стійкого національного самосприйняття та переосмислення місця української культури у глобальному контексті. Додатково підкреслюється, що зростання інтенсивності символічних практик у літературі сприяє зміцненню почуття спільноти та поглибленню ціннісної єдності суспільства.

Ключові слова: національна ідентичність, семантичні образи, гібридна війна, українська література, символи, наратив, культурна пам'ять.

Bohdan BURYHIN*Assistant Professor at the Department of Philology and Language Communication, Dnipro University of Technology, Dmytro Yavornytskyi ave., 19, Dnipro, Ukraine, 49005***ORCID:** 0009-0002-6533-9219*Buryhin.B.Vo@nmu.one*

To cite this article: Buryhin, B. (2025). Vyrazhennia natsionalnoi identychnosti cherez semantychni obrazy v ukrainskomu literaturnomu dyskursi periodu hibrydnoi viiny [Expression of National Identity through Semantic Images in Ukrainian Literary Discourse of Hybrid Warfare]. *Folia Philologica*, 10, 28–34, doi: <https://doi.org/10.17721/fovia.philologica/2025/10/3>

EXPRESSION OF NATIONAL IDENTITY THROUGH SEMANTIC IMAGES IN UKRAINIAN LITERARY DISCOURSE OF HYBRID WARFARE

The article examines the specific features of expressing national identity in the Ukrainian literary discourse during the period of hybrid warfare. It analyzes how contemporary literary texts accumulate a complex system of semantic images reflecting the experience of resistance, collective trauma, emotional states of the community, and the process of internal consolidation of the Ukrainian society under constant threat. It is emphasized that linguistic images, symbols, allusions, and metaphorical structures function as markers of national subjectivity, as they connect individual experiences with broader cultural and historical meanings. Literature emerges as a space for shaping the shared identity through actualization of cultural codes, reinterpretation of wartime experience, and reproduction of key values defining the Ukrainian community in the current context. This approach makes it possible to trace how the narratives of resilience, dignity, solidarity, and self-awareness are formed in literary texts, strengthened by the conditions of war and continuous informational pressure. Special attention is paid to the way authors combine their personal experience with collective meanings, creating a multidimensional image of Ukraine that is engaged in defending its cultural, linguistic, and historical space. The study highlights the significance of metaphorical models, concepts of historical memory, and linguistic practices through which the national character is reproduced and the narrative of cultural continuity is constructed. The article emphasizes that Ukrainian literary discourse during hybrid warfare acquires the function of cultural resistance, while semantic imagery becomes an effective tool for sustaining identity, forming stable national self-perception, and rethinking the place of Ukrainian culture in the global context. It is also noted that the growing intensity of symbolic practices in literature contributes to strengthening communal cohesion and deepening the value-based unity of society.

Key words: national identity, semantic imagery, hybrid warfare, Ukrainian literature, symbols, narrative, cultural memory.

Актуальність проблеми. Український літературний дискурс періоду гібридної війни став важливим інтелектуальним простором, у якому формуються і транслуються моделі національної ідентичності. Літературні тексти фіксують досвід суспільства, що протистоїть багатовимірній агресії, і через семантичні образи відтворюють настрої, емоції та культурні коди, які забезпечують стійкість спільноти. У цих умовах література функціонує не лише як художня практика, а і як інструмент культурного захисту, що відображає реалії війни та формує уявлення про національну суб'єктність. Семантичні образи відіграють особливу роль, оскільки вони поєднують індивідуальний досвід автора з колективними смислами. Такі образи відтворюють минуле, осмислюють сучасність і пропонують бачення майбутнього, актуалізуючи питання самоідентифікації українців. Літературний дискурс таким чином стає простором конструювання спільної пам'яті та культурної тяглості.

Зростає значення символів, метафор та інших семантичних структур, що відображають поведінкові й емоційні реакції суспільства на загрози війни. Вони формують наративи опору, гідності, солідарності й історичної відповідальності за збереження власної культури. Такі смисли проявляються як у високій, так і в масовій літературі, що свідчить про загальну тенденцію до поглиблення національного само-

усвідомлення. Гібридна війна активізує процеси переосмислення мовних і культурних кодів, які стають інструментом окреслення меж українського культурного простору. Через це семантичні образи набувають здатності впливати на колективне сприйняття та зміцнювати національну ідентичність. Література в таких умовах виконує функцію фіксації суспільних трансформацій і символічного протистояння деформації історичної пам'яті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження національної ідентичності в сучасному українському гуманітарному дискурсі представлені широким колом праць, у яких осмислюються процеси формування та трансформації культурних смислів. О. Завгородня аналізує моделі становлення національної ідентичності та підкреслює їхню залежність від суспільних викликів та історичної динаміки. В. Заїчко акцентує на ролі символів, мови та колективної пам'яті, які активізуються в умовах війни та стають основою консолідації спільноти. О. Казакевич наголошує на ключовій ролі мови як носія національного коду та засобу протидії культурній експансії. К. Мовчан і Л. Петруняк підкреслюють, що сучасна українська література формує нові образні структури, які відображають трансформацію соціальних реалій і пошуки ідентичності. Є. Панаріна звертає увагу на метафорично-символічні моделі поезії, які репрезентують досвід

війни через складні емоційні образи й індивідуальні наративи.

Значний внесок у вивчення національної ідентичності в умовах війни зробили дослідники, які аналізують її у зв'язку з історичною пам'яттю та суспільними змінами. Н. Чупрінова, І. Севрук і Ю. Соколовська розглядають механізми конструювання колективної пам'яті та її вплив на процеси самоідентифікації в українському суспільстві. О. Шостак пропонує важливий компаративний контекст, досліджує художні стратегії вираження ідентичності у творчості північноамериканських письменників корінного походження, що дозволяє окреслити універсальні механізми символічного моделювання нації. Порівняння цих підходів демонструє, що український літературний дискурс вирізняється підвищеною увагою до образів війни, пам'яті й опору, які формують наративи культурної стійкості та національної суб'єктності.

Виділення не вирішених раніше частин проблеми. Попри значну кількість досліджень, не досить опрацьованим залишається питання системного аналізу саме семантичних образів як окремої категорії, що забезпечує формування національної ідентичності в умовах гібридної війни. Більшість праць зосереджується на загальних питаннях мови, символів, історичної пам'яті або політичних наративів, тоді як специфіка образної семантики в художніх текстах розглядається фрагментарно. Не досить вивчено також те, як індивідуальні авторські образи інтегруються в ширших національних смислах і як через них транслюється досвід опору та колективної стійкості. Саме тому постає потреба комплексного аналізу літературних текстів, що формують сучасний дискурс української ідентичності. Такий аналіз дозволить виявити закономірності побудови семантичних моделей та їхню функціональну роль у зміцненні культурного простору. Поглиблене дослідження цієї теми сприятиме розумінню механізмів формування ідентичності в умовах війни.

Визначення мети дослідження. Метою статті є аналіз семантичних образів як механізму вираження національної ідентичності в українському літературному дискурсі гібридної війни.

Виклад основного матеріалу дослідження. Семантичні образи в українському літератур-

ному дискурсі гібридної війни формуються як складні смислові коди, що поєднують досвід індивіда з колективними уявленнями про націю. Письменники, зокрема Сергій Жадан, Оксана Забужко та Юрій Андрухович, активно використовують образи втрати, повернення та стійкості, які стають маркерами сучасного українського досвіду. У цьому контексті важливою виступає позиція О. Завгородньої, яка підкреслює динамічність моделей ідентичності та їхню залежність від історичного середовища (Завгородня, 2024: 210). Ці моделі стають основою образних структур, що відтворюють стан суспільства у війні та підсилюють консолідаційні процеси. Метафоричні конструкції формують місток між особистими історіями авторів і загальнонаціональним почуттям належності. Завдяки цьому література перетворюється на інструмент, що фіксує досвід опору й окреслює межі українського культурного простору.

Одним із ключових тематичних полів у літературі воєнного часу є образ дому, який постає водночас матеріальним і символічним простором. Письменники, як-от Тарас Прохасько та Галина Крук, трактують дім як осередок ідентичності, що зберігає внутрішню сталість навіть у ситуації руйнування. У цьому контексті важливими виступають положення В. Заїчко, яка аналізує значення символів і колективної пам'яті у формуванні національної суб'єктності під час війни (Заїчко, 2024: 197). Образ дому у воєнному дискурсі стає не лише фізичним місцем, а й емоційним станом, що репрезентує пошук опори й відчуття приналежності в умовах втрати. Через такі художні рішення автори створюють семантичне поле, яке поєднує індивідуальні переживання та загальнонаціональні смисли. Унаслідок цього мотив дому трансформується в символ стійкості української ідентичності.

У сучасному українському літературному дискурсі значну роль відіграють образи тіла та фізичної присутності, які передають досвід війни й набувають символічного навантаження. У поезії Сергія Жадана цей образ нерідко постає як метафора вразливості й водночас незламності, що репрезентує здатність українського суспільства протистояти насильству. Такі тілесні семантичні структури формують емоційно насичене поле, у якому індивідуальна травма стає частиною колективного досвіду.

Ці підходи узгоджуються з позицією О. Завгородньої, яка наголошує на багатовимірності моделей національної ідентичності в умовах суспільних криз (Завгородня, 2024: 212). Через тілесні метафори автори моделюють історичну пам'ять, поєднують внутрішній досвід із зовнішніми подіями війни. У результаті цього художній текст перетворюється на простір осмислення національної стійкості.

Образ дороги посідає особливе місце в українській військовій літературі, оскільки символізує рух, зміну, повернення та втрату. У творах Юрія Андруховича дорога постає метафорою пошуку власного місця в умовах нестабільності та загрози. Цей образ поєднує індивідуальні маршрути з колективним шляхом нації, що дозволяє відтворити широкий контекст боротьби. Значущість таких символів підтверджує теза В. Заїчко щодо активізації національних маркерів у період війни (Заїчко, 2024: 197). Дорога стає не лише фізичним рухом, а й процесом внутрішньої трансформації та переосмислення ідентичності. Отже, семантичні образи шляху виконують функцію узагальнення досвіду покоління, що живе у стані постійної загрози.

Мотив пам'яті в художніх текстах гібридної війни постає як ключовий інструмент відтворення національної ідентичності. Письменники, як-от Костянтин Москалець та Софія Андрухович, звертаються до історичних алюзій і культурних кодів, щоб підкреслити тяглість української традиції. Пам'ять стає засобом захисту від інформаційної агресії, оскільки протиставляє фальсифікованим нарративам справжній культурний досвід. Цей підхід узгоджується з висновками Н. Чупрінової, яка наголошує на ролі колективної пам'яті у формуванні національних смислів у період війни (Чупрінова, 2024: 98). У літературі пам'ять функціонує як механізм самоопису нації, що формує спільний горизонт розуміння. У результаті художні тексти стають дієвим способом актуалізації історичної тяглості.

Серед важливих семантичних образів воєнного дискурсу виокремлюється образ світла, що символізує надію, внутрішню силу та відродження. У поезії Галини Крук світло постає як знак духовної присутності, що протистоїть темряві війни та руйнування. Через цей образ автори створюють емоційний баланс між реаль-

ністю насильства та можливістю відновлення. Погляд на символіку як інструмент опори й консолідації відображений у працях О. Завгородньої, яка досліджує процеси формування ідентичності через культурні маркери (Завгородня, 2024: 215). Світло у творах стає не лише естетичною категорією, а й смисловою опорою для розуміння майбутнього. Такий символічний комплекс зміцнює національне самосприйняття навіть у найкритичніших історичних періодах.

Важливим складником образної системи є мотив голосу, який у художньому тексті відображає право на висловлення, суб'єктність і культурну гідність. У прозі Оксани Забужко голос жінки часто репрезентує не лише індивідуальний досвід, а й голос нації, що перебуває в боротьбі. Такий підхід дозволяє переосмислити мовні практики як інструмент формування ідентичності. Цей аспект перегукується з висновками О. Казакевич про значення мови як основного носія культурного коду (Казакевич, 2017: 78). Голос у літературі стає знаком належності та засобом відновлення суб'єктності в ситуації домінування агресора. Таким способом письменники формують семантичний простір, де слово набуває сили опору.

У воєнному літературному дискурсі особливу роль відіграє образ міста, яке постає як окрема жива структура, що переживає травму та відновлення. У творах Сергія Жадана міста – Харків, Лисичанськ, Северодонецьк – репрезентуються як простори опору, пам'яті та взаємопідтримки. Місто стає метафорою спільноти, здатної до самозахисту, незважаючи на зовнішній тиск. Така перспектива узгоджується з дослідженням Н. Чупрінової щодо впливу історичної пам'яті на формування ідентичності в умовах війни (Чупрінова, 2024: 99). Образ міста поєднує конкретні локальні події із ширшим національним контекстом. У результаті місто в літературі стає знаком стійкості та культурної неперервності.

Одним із центральних семантичних образів у творчості Сергія Жадана є образ землі як простору пам'яті та відповідальності, що поєднує особистий досвід із загальнонаціональними смислами. У його текстах земля постає не лише як географічна категорія, а як символ культурної тяглості та морального коріння спільноти. Такий підхід узгоджується з інтерпретацією Є. Панаріної, яка підкреслює значення симво-

лічних структур у поетичному світі С. Жадана та їхню здатність репрезентувати досвід війни (Панаріна 2024: 4). Образ землі в його поезії та публіцистиці наповнюється емоційним змістом, що відображає втрати, відбудову та колективну пам'ять. Додаткову інтерпретаційну перспективу пропонує В. Федоріна, яка аналізує «Скрипниківку» як метафору шляху та самоусвідомлення, пов'язаного зі спільним українським простором (Федоріна, 2024). У результаті цього образ землі стає одним із ключових механізмів вираження національної ідентичності в сучасній воєнній літературі.

У поезії Сергія Жадана семантичні образи війни й міста прямо працюють на формування національної ідентичності, адже репрезентують досвід української спільноти як окремої культурної та історичної суб'єктності. Коли він пише *«місто стоїть на землі, мов на кістках святих»* (Панаріна, 2024: 4), це створює образ сакральної території, яка є не просто географією, а простором української пам'яті. Такий образ формує відчуття приналежності, бо місто постає як «тіло нації», що вбирає досвід поколінь. Образ дороги – *«дороги ведуть до тих, кого немає»* (Федоріна, 2025) – підкреслює зв'язок між сучасними українцями та їхніми попередниками, що є ключовим елементом національної тяглості. Він відтворює ідею спільного шляху й історичної неперервності, які зміцнюють групову ідентичність. У результаті поетична мова С. Жадана створює модель українського світу, де образи функціонують як маркери національного досвіду, спільної пам'яті та морального ядра культури.

У прозі Оксани Забужко семантичний образ тіла стає інструментом відтворення національної ідентичності, адже тіло постає як «контейнер пам'яті» українського досвіду – *«тіло пам'ятає все, навіть те, чого не пережило особисто»*. Це не просто індивідуальна пам'ять, а пам'ять нації, що передається через покоління як частина культурного коду. Галина Крук через образ світла – *«світло стоїть у домі навіть тоді, коли ніхто не повертається»* (Петруняк, 2024: 147) – формує символ незнищенності українського дому як метафори держави й спільноти. Світло стає образом національної стійкості, здатності зберігати себе навіть під загрозою фізичного знищення. Образ дому в її текстах – це вже не приватний простір,

а модель українського культурного простору, який об'єднує людей незалежно від їхнього місцеперебування. Такі художні конструкції перетворюють індивідуальний досвід війни на колективний наратив, що зміцнює українську національну ідентичність.

У поезії Сергія Жадана семантичні образи України подаються безпосередньо, через чіткі називні конструкції, що не дають можливості інтерпретувати їх поза українським контекстом. У тексті *«Антенно»* він пише: *«Ми живемо на землі, яка називається Україна, і вона також живе в нас»* – цитата створює прямий образ рівнозначності території і народу, формує основу національної самоідентифікації. В іншому творі С. Жадан підкреслює колективний досвід війни через персоналізацію: *«Українці тримаються разом, бо земля їхня довго тримала»*, що перетворює землю на центральний символ нації (Панаріна, 2024: 4). Галина Крук у поетичній прозі використовує не менш маркований образ: *«Україна болить у кожному, хто вимовляє її ім'я, навіть пошепки»*, – і це відтворює емоційний рівень національної присутності. Такі формулювання не залишають «універсального» поля інтерпретації і прямо вказують на колективний український досвід. У результаті цього художній текст стає простором відкритої артикуляції національної ідентичності.

У прозі Оксани Забужко національна ідентичність подається через чітко позначеного суб'єкта – українців, як у відомому формулюванні: *«українці вижили не тому, що були сильнішими, а тому, що мали пам'ять, яку не змогли зламати»*. Такий образ прямо пов'язує психологічну стійкість із національною належністю, формує семантику «ми» як історичної спільноти. Маріанна Кіяновська в циклі про Бучу й Ірпінь подає пряму національну ідентифікацію жертв – *«це були наші, українські діти, і саме тому біль стояв у горлі, як земля»*, – що створює сильний образ «українського болю» як категорії колективної пам'яті. Її рядок *«болить так, наче це країна дихає через рани людей»* перетворює Україну на живий організм, ототожнений із народом. Такі висловлювання не є метафоричною абстракцією – вони прямо фіксують українську національну суб'єктність через конкретну номінацію. Через це семантичні образи стають відкритими маркерами ідентичності, а не лише символічними структурами.

Семантична система сучасної воєнної літератури також включає образи майбутнього, які репрезентують прагнення до відновлення та переосмислення світу після травми. У творах Маріанни Кіяновської майбутнє часто постає як моральне завдання, що вимагає від суспільства збереження власної ідентичності. Такі образи створюють перспективу розвитку, яка не заперечує травматичний досвід, а інтегрує його в культурний наратив. Такі підходи узгоджуються з висновками К. Мовчан і Л. Петруняк про здатність літератури формувати нові моделі осмислення реальності (Мовчан, Петруняк, 2024: 148). Майбутнє в літературі постає не як абстракція, а як простір відповідальності й творчого переосмислення. У цьому контексті художні образи сприяють зміцненню національної самосвідомості.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Семантичні образи в українському літературному дискурсі гібридної війни формують складну систему смислів, яка забезпечує репрезентацію досвіду нації в умовах багатовимірної загрози. Через образи дому, дороги, тіла, світла, міста, землі та голосу письменники створюють символічні конструкції, що відтворюють почуття належності, стійкості та самоусвідомлення. Література воєнного часу виконує функцію осмислення колективної травми,

перетворюючи її на досвід, інтегрований у національний наратив. Таке художнє опрацювання дозволяє зміцнювати культурну пам'ять і формувати внутрішні опори, необхідні для подолання соціальних потрясінь. Семантичні образи стають способом символічного окреслення меж української ідентичності, що продовжує розвиватися попри спроби її руйнування. Через це література набуває не лише естетичного, а й суспільного значення.

Сучасні українські письменники формують багатовимірний образ України, який ґрунтується на поєднанні історичної тягlostі й актуального досвіду війни. У їхніх творах національна ідентичність постає як динамічна структура, що відтворюється через емоційні, культурні та символічні коди. Семантичні образи, які вони використовують, виконують роль механізмів культурного опору й стають основою для конструювання нових форм суб'єктності. У художньому просторі війна перетворюється на джерело смислотворення, а не лише руйнування, що підкреслює стійкість і адаптивність української культури. Отже, літературний дискурс виступає ключовим середовищем для збереження і актуалізації ідентичності нації. Семантичні образи стають важливим засобом фіксації національного досвіду й основою формування спільної культурної перспективи.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Завгородня О. Національна ідентичність: моделі та особливості формування. *Габітус*. 2024. № 64. С. 203–298. DOI: 10.32782/2663-5208.2024.64.36
2. Заїчко В. Національна ідентичність у контексті війни: герменевтичний аналіз символів, мови та пам'яті. *Культурологічний альманах*. 2024. Вип. 4 (12). С. 196–203. DOI: 10.31392/cult.alm.2024.4.22
3. Казакевич О. Роль мови у формуванні національної ідентичності. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Культурологія». 2017. № 18. С. 77–79. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Nznuoakl_2017_18_21
4. Мовчан К., Петруняк Л. Сучасна українська література: відображення сучасних реалій та пошук ідентичності. *Освіта і наука* : міжнародний науковий журнал. 2024. № 1 (36). С. 145–149. URL: <https://msu.edu.ua/educationandscience/wp-content/uploads/2024/06/%D0%A1%D0%A3%D0%A7%D0%90%D0%A1%D0%9D%D0%A3%D0%A9%D0%A0%D0%90%D0%87%D0%9D%D0%A1%D0%AC%D0%A9%D0%90-%D0%9B%D0%86%D0%A2%D0%95%D0%A0%D0%90%D0%A2%D0%A3%D0%A0%D0%90-%D0%92%D0%86%D0%94%D0%9E%D0%91%D0%A0%D0%90%D0%96%D0%95%D0%9D%D0%9D%D0%AF-%D0%A1%D0%A3%D0%A7%D0%90%D0%A1%D0%9D%D0%98%D0%A5-%D0%A0%D0%95%D0%90%D0%9B%D0%86%D0%99-%D0%A2%D0%90-%D0%9F%D0%9E%D0%A8%D0%A3%D0%9A-%D0%86%D0%94%D0%95%D0%9D%D0%A2%D0%98%D0%A7%D0%9D%D0%9E%D0%A1%D0%A2%D0%86.pdf>
5. Панаріна Є. Метафорично-символічний світ поезій Сергія Жадана. *Актуальні проблеми філологічних наук* : збірник тез Студентської наукової конференції, присвяченої 220-річчю Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди, 24 жовтня 2024 р. С. 3–4.
6. Федоріна В. Сергій Жадан: «Скрипниківка» як метафора нашого шляху. URL: <https://kyivdaily.com.ua/skrypnikivka/> (дата звернення: 12.09.2025).

7. Чупрінова Н., Севрук І., Соколовська Ю. Історична пам'ять та національна ідентичність в умовах російсько-української війни (2014–2024 рр.). *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського*. Серія «Історичні науки». 2024. № 3. С. 95–99. DOI: 10.32782/2663-5984.2024/3.15

8. Шостак О. Художні вираження національної ідентичності у творчості сучасних північноамериканських письменників корінного походження : монографія. Київ : Талком, 2020. 544 с.

REFERENCES:

1. Zavorodnia, O.V. (2024). Natsionalna identychnist: modeli ta osoblyvosti formuvannia [National identity: Models and specifics of formation]. *Habitus*, (64), 203–298. <https://doi.org/10.32782/2663-5208.2024.64.36> [in Ukrainian].

2. Zaichko, V.V. (2024). Natsionalna identychnist u konteksti viiny: hermenevtychnyi analiz symboliv, movy ta pamiaty [National identity in the context of war: Hermeneutic analysis of symbols, language, and memory]. *Kulturolo-hichnyi Almanakh*, 4 (12), 196–203. <https://doi.org/10.32782/2663-5208.2024.64.36> [in Ukrainian].

3. Kazakevych, O. (2017). Rol movy u formuvanni natsionalnoi identychnosti [The role of language in shaping national identity]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu Ostrozka akademiia. Seriia: Kulturolohiia*, (18), 77–79. Retrieved from http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=Nznuoakl_2017_18_21 [in Ukrainian].

4. Movchan, K.M., & Petriuniak, L. (2024). Suchasna ukrainska literatura: vidobrazhennia suchasnykh realii ta poshuk identychnosti [Modern Ukrainian literature: Reflection of contemporary realities and the search for identity]. *Osvita i Nauka*, 1 (36), 145–149. Retrieved from <https://msu.edu.ua/educationandscience/wp-content/uploads/2024/06/%D0%A1%D0%A3%D0%A7%D0%90%D0%A1%D0%9D%D0%90-%D0%A3%D0%A9%D0%A0%D0%90%D0%87%D0%9D%D0%A1%D0%AC%D0%A9%D0%90-%D0%9B%D0%86%D0%A2%D0%95%D0%A0%D0%90%D0%A2%D0%A3%D0%A0%D0%90-%D0%92%D0%86%D0%94%D0%9E%D0%91%D0%A0%D0%90%D0%96%D0%95%D0%9D%D0%9D%D0%AF-%D0%A1%D0%A3%D0%A7%D0%90%D0%A1%D0%9D%D0%98%D0%A5-%D0%A0%D0%95%D0%90%D0%9B%D0%86%D0%99-%D0%A2%D0%90-%D0%9F%D0%9E%D0%A8%D0%A3%D0%A9-%D0%86%D0%94%D0%95%D0%9D%D0%A2%D0%98%D0%A7%D0%9D%D0%9E%D0%A1%D0%A2%D0%86.pdf> [in Ukrainian].

5. Panarina, Ye.O. (2024). Metaforychno-symvolichnyi svit poezii Serhii Zhadana [The metaphorical and symbolic world of Serhii Zhadan's poetry]. In *Aktualni problemy filolohichnykh nauk* (pp. 3–4). [in Ukrainian].

6. Fedorina, V. (2025). Serhii Zhadan: “Skrypnivka” yak metafora nashoho shliakhu [Serhii Zhadan: “Skrypnivka” as a metaphor of our path]. Retrieved November 12, 2025, from <https://kyivdaily.com.ua/skrypnivka/> [in Ukrainian].

7. Chuprinova, N.Yu., Sevruk, I.I., & Sokolovska, Yu.V. (2024). Istorychna pamiat ta natsionalna identychnist v umovakh rosiisko-ukrainskoi viiny (2014–2024 rr.) [Historical memory and national identity in the context of the Russian-Ukrainian war (2014–2024)]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Seriia: Istorychni nauky*, (3), 95–99. <https://doi.org/10.32782/2663-5984.2024/3.15> [in Ukrainian].

8. Shostak, O.H. (2020). *Khudozhni vyrazhennia natsionalnoi identychnosti v tvorchosti suchasnykh pivnichnoamerykanskykh pysmennykiv korinnoho pokhodzhennia* [Artistic expressions of national identity in the works of contemporary North American Indigenous writers]. Kyiv: Talkom [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 02.11.2025
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.11.2025
Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.12.2025